

KULTURNI DAN

9. a in 9. b

KIT NA PLAŽI – gledališka predstava

Uprizoritev dijakov Škofijske gimnazije

Sreda, 9. 12. 2020

Tokratno dopoldne smo preživel malo drugače. Šli smo v gledališče. Seveda ne čisto zares, saj nam trenutne razmere tega ne dopuščajo. Na spletu smo si ogledali predstavo po mladinskem romanu pisatelja Vinka Möderndorferja. Spoznali smo tudi nekaj o njem, poslušali njegovo predstavitev romana, nato pa si ogledali gledališko uprizoritev, ki je nastala v okviru projektne naloge v 3. letniku Škofijske klasične gimnazije. Predvsem pa smo, med ogledom predstave in po njem, razmišljali o drugačnosti med nami ...

9. decembra smo imeli 9. razredi kulturni dan. Na daljavo smo si ogledali gledališko predstavo Kit na plaži. V njej so nastopali dijaki 3. letnika Škofijske klasične gimnazije. Igrali so zelo dobro, glede na to da niso profesionalni igralci. Zdelo se mi je, da gledam predstavo, v kateri igrajo odrasli. Najbolj me je navdušila Zala Žnidarič, ki je igrala glavno vlogo, Niko, in tudi priredila roman za uprizoritev. Na odru je prikazala ogromno čustev. Nika je imela veliko problemov tako z družino kot v družbi prijateljev. Odigrala je tako, kot da bi se to res dogajalo.

Na začetku zgodbe je Nikin odnos z starši zapleten. Večino časa je preživela v sobi ali pa je sploh ni bilo doma. Očetu in mami to seveda ni bilo všeč. Hotela sta z njo preživeti več časa, a ona se jima je izogibala. Zaradi tega je velikokrat prišlo do preprirov, enkrat tudi do nenamernega nasilja. Ob koncu se je z njima povezala in bili so srečnejši kot prej. Odnos staršev do Nike se mi ni zdel ustrezen. Ko je hotela nehati z večino

krožkov, sta ji rekla, naj jih še naprej obiskuje. Starša bi jo morala podpirati, ne pa nanjo pritiskati in jo siliti v nekaj, kar ni hotela. A želela sta, da je ona popolna, saj brat to ni bil.

Na začetku predstave sploh nisem vedela, da ima Nika brata, saj ga je tako dobro skrivala. To pa se mi ni zdelo prav. Nihče se ne bi smel sramovati svojega brata, tudi če je drugačen. Ko se je predstavil njenim prijateljem, jo je bilo še bolj sram. Nanj je bila jezna. Ko je hotela pobegniti od doma in se ji je Igor pridružil, je šele spoznala, kako dobra oseba je, čeprav izgleda drugače in razmišlja drugače. Mislim, da se Nika ne bi smela sramovati Igorja in bi ga že na začetku morala predstaviti prijateljem.

Nika je bila z začetkom leta zelo priljubljena med sošolci. Delala jim je naloge, se jim pomagala učiti in se z njimi družila ves prosti čas. Dalj časa ko se je z njimi družila, bolj so začeli sumiti, da je nekaj narobe, saj jih še nikoli ni povabila domov. Razlog za to pa je bil seveda njen brat Igor, ki se ga je sramovala. Tako so nekoč, ko nje ni bilo doma, prišli k njej. Odprla jim je njena mama. Ko je Nika prišla domov, jih je hotela prepričati, da odidejo in se dobijo kasneje. A njihov izgovor so bile kremne rezine, na katere so čakali. Tako je vmes v sobo vstopil Igor in vsi so ga začudeno gledali. Zdel se jim je čuden in butast. Naslednji dan so jo zaradi njega v šoli zafrkavali. Niso vedeli, da je to bolezen in da temu ne more nihče pomagati. Mnenje pa so končno spremenili, ko je Barbka skušala narediti samomor, a ji na srečo ni uspelo. Ko so bili v bolnici, je Igor Barbki rekel nekaj zelo lepih besed, ki so bile res ganljive. Sošolci so ugotovili, da sploh ni tako grozen in butast, kot so sprva mislili.

Mislim, da bi vsi morali sprejeti vse ljudi ne glede na to, kako zgledajo in mislijo, saj smo si vsi enakovredni. Ni mi všeč, da se ljudje norčujejo iz drugih ljudi, ki so bolni, drugačni. Namesto norčevanja jih moramo spodbujati in podpirati ne glede na vse. V razredu smo imeli sošolko, ki je veliko sošolcev ni sprejelo, saj je bila drugačna od ostalih. Meni pa se to ni zdelo prav. Bila je prijazna in čisto v redu.

Predstava se je zaključila z objemom med Niko in Igorjem. Pričakovala sem srečen konec. Vsi so sprejeli Igorja takšnega, kakršen je. Na koncu je še sledil govor fanta, ki ima downov sindrom. Povedal je, da ni njihovo življenje nič drugačno od življenja drugih. Vsi so ga pozdravili z aplavzom.

Mislim da naslov Kit na plaži predstavlja ljudi z donovim sindromom. Nanje vsi gledajo kot nekega kita, ki je nasedel na obali. Pisatelj pa je tudi povedal, da je z obalo mislil obrobje reke Ljubljanice v središču Ljubljane. Tam sta se Nika in Igor tudi ustavila na noč pobega.

Predstava mi je bila zelo všeč, predstavila je ljudi, ki ne sprejemajo ljudi z donovim sindromom (mislijo, da so butasti zaradi njihovega izgleda) in kako se motijo. Bi si mislili, da se družina ljudi z donovim sindromom ne sramuje, ampak se to tudi dogaja. Kar pa prav tako ni prav. Bila je tudi posebna, saj so v njej igrali mladoletniki in ne odrasli ljudje. Sporoča nam, da smo vsi ljudje enakovredni in da nikoli ne smemo določenih ljudi podcenjevati.

Lana Kristanc, 9. b

Še nekaj odlomkov naših mnenj ...

Zdi se mi, da je nestrpnost do drugačnih zelo slaba. Ko nekoga žalimo, se nikoli ne vprašamo, kaj nam je storil oziroma ali je on res kriv za to. Ne glede na drugačnost bi osebo vedno morali obravnavati enako kot ostale. Izkušenj s tem zaenkrat še nimam in tudi upam, da jih ne bom imela, saj ne podpiram rasizma, nacionalizma ali katere koli druge nestrpnosti do drugačnih.

Maša Justin, 9. a

Predstava mi je bila všeč, ker je imela malo bolj resno temo, ki bi morala biti večkrat obravnavana, ker dandanes veliko ljudi zaničuje ljudi, ki so drugačni od drugih. Predstava nam sporoča, da moramo vse ljudi sprejeti isto, ne glede na to, kakšni so po zunanosti, saj smo konec koncev vsi ljudje iz krvi in mesa.

Urška Primožič, 9. b

Predstava mi je bila zelo všeč, odprla mi je nov pogled na tako rečeno drugačnost. Je res, da se ne morem identificirati z Niko, sem pa prepričana, da se je težko sprijazniti s tem. V predstavi je bila opisana zelo aktualna tematika, o kateri se malo govori, zato je prav, da se čim več ljudi seznanijo s tem in da pride v javnost. Sporoča nam, da se moramo sprijazniti s tem, kar nam življenje ponuja, in da ljudi ne sodimo glede na to, kakšni smo se rodili, pač pa glede na to, kar nosimo v srcu. Navsezadnje pa nihče ni popoln.

Zoja Dolžan, 9. b

Predstava mi je bila všeč, včasih me je malo motil predvsem prikaz Nikine osebnosti, meni se je zdela kar »tečna« in zelo nehvaležna. Predstavo sem pred tem že enkrat gledala, a je bila v odrasli zasedbi. Odrasli so bolj izkušeni in so posledično bolje igrali, ampak pri najstnikih vidiš njihovo muhavost in jih mogoče tudi bolj razumeš. Upam, da bomo še kdaj izvedli kulturni dan na tak način, saj kar popestri delovni teden na daljavo. ☺

Katarina Korenčan, 9.a

Predstava mi je bila zelo všeč. Uprizorili so jo zelo dobro, bili so dobri igralci in si se res lahko vživel v igro, ker so tako dobro izkazovali svoja čustva. Všeč mi je bilo tudi, ker so dejansko poiskali igralca s tem sindromom, da smo si lažje predstavljali vse. Igralci so bili naših let in tudi tema se mi je zdela primerna. Spoznala sem, da nikogar ne smemo zaničevati, poniževati ali se ga izogibati na podlagi njegovega izgleda, ker še vedno nam lahko taka oseba zelo stoji ob strani in smo lahko z njim prijatelji. Žal mi je samo, da tega veliko ljudi na svetu ne ve in zato ponižujejo druge.

Maja Kotar, 9. a